О Дон Кіхоте мій, натхненнику богеми!

Хай з тебе юрмами глузують мудраки,

А нам твоє життя — понад усі поеми:

Не мали рації, їй-богу, вітряки!

Рушай же з вірою до правди напрямки,

На тім чуднім коні так любимо тебе ми...

Як і в старі часи, закони скрізь ламкі,

А кривди вистачить на всі, як є, системи.

Ура! З тобою ми, юроди і співці,

Не з лавра носимо, а з дурману вінці —

Веди на подвиг нас, в шаленості тверезий.

Ще буде втрат і зрад, ми знаєм, та дарма:

Замайорить колись крилатий стяг поезій

Над сивим черепом нездарного ума!